

му искания и опровергава укоритѣ му, но въ самитѣ си нападки и опровержения той се изразява вече много по-меко и по-дружелюбно и дори се оправдава за прежното си писмо. Отъ неговитѣ увѣрения въ искренитѣ му отношения спрѣмо Симеона, отъ неговитѣ убеждения въ откровенността и правдивостта на думитѣ му и отъ изказванията на постояннитѣ грижи за душевното спасение и добрия споменъ за Симеона въ потомството става явно, че Романъ отново се старае съ добро да разположи българския царъ къмъ себе си и чрезъ това да го склони да сключи траенъ миръ. Въ условията му сжщо проглежда известна отстъпчивостъ. Сега той, ако и да повтаря по-раншнитѣ условия, поставя въпроса за тѣхъ съвсемъ инѣкъ: всичко зависи отъ връщането на окупиранитѣ земи; ако Симеонъ направи и предложи нови условия, то и Романъ е готовъ да се съгласи да сключи миръ, а самъ „ще се покаже щедъръ, безъ да пощади нѣщо отъ онова, което зависи отъ неговата властъ“, т. е. че той е готовъ на отстъпки, и веднага ще изпрати хора, за да почнатъ преговоритѣ и да свършатъ дѣлото по мира; тукъ той, ако и да споменува нагледъ отрицателно за царската титла на Симеона, но въ разсужденията за царското достоинство на последния той главно намира на това, че не може да има едновременно двама ромейски царе, отъ което ясно става, че, ако Симеонъ се откаже отъ ромейската титла, то той е готовъ да признае изобщо царското му достоинство. Въ заключението си пъкъ Романъ изказва надежда, че приятелскитѣ отношения, които ще настанатъ, ако мирътъ бжде сключенъ, ще се простратъ надъ тѣхното потомство; ако ли пъкъ Богъ не съблаговоли това да се сбдне, „той нѣма да противоречи на неговата воля, но ще го призовава да му помогне въ случай на скръбъ и да бжде защитникъ и помощникъ, и на него възлага надеждитѣ си и у него ще моли за отмъщение“. Така Романъ, увѣренъ въ безизходното положение на Симеона, мислѣлъ, че съ възстановяването на приятелскитѣ отношения ще бжде въ състояние да въздействува на българския царъ въ полза на мира.

Несполучливиятъ походъ въ Хърватско и намѣсата на папа Ивана X въ българо-хърватскитѣ отношения. — Не тѣй обаче искалъ Симеонъ да използва тия приятелски отношения. По-горе се изтъкна, каква била целта му, когато той захваналъ преписката съ Романа. Сега въ отговора на последния той видѣлъ оправдание на надеждитѣ си. Симеонъ разбралъ, че такива отношения между него и Романа, ако и само на думи дружелюбни, сж били въ сила да отнематъ у византайцитѣ всѣки поводъ за война; за него това било достатъчно, за да се счита обезпеченъ отъ юго-изтокъ и да почне действията на северо-западъ; по-нататкъ да продължава преписката би било за него не само безполезно, но и това би могло да разкрие плановѣтѣ му. Поради това Симеонъ не счелъ за нужно да отговори на Романа, а решилъ, като остави Византия въ покой и въ пълно увѣрение за миролюбивитѣ си намѣрения, да побърза да се възползува отъ благоприятния моментъ за разстройството на опасния за него съюзъ. И наистина, Симеонъ, безъ да губи много време наскоро, следъ като получилъ второто Романово писмо, презъ пролѣтѣта още на 926 год. почналъ война съ хърватитѣ. Обаче тая война донесла Симеону не такъвъ резултатъ, какъвто той очаквалъ: войската, която по негова заповѣдъ нахълтала отъ Сърбия въ Хърватско подъ предводителството на воевода Алогоботура, била цѣлата избита отъ хърватитѣ, съ които несъмнено сж действували и захълмци, и сърби, въ непристъпнитѣ планини.

Не е мжно да си представимъ, какъвъ неописуемъ гнѣвъ и ужасъ сж обзели Симеона, когато дошло известието за тая неочаквана катастрофа, която преобръщала всичкитѣ му планове въ прахъ. Положението, въ което